

Đôi nhận quay về

Chương 67 : Chương 67

Chương 66

Thạch lựu khai hoa

Type: Hồng Anh

Phong Lưu lấy được đơn thuốc mà Thanh Hề đã uống từ chỗ Phong Cẩm, may mà trong đó không có vị thuốc nào quá mạnh. Thái y cầm đơn thuốc nghiên cứu một hồi rồi nói: "Tôi sẽ kê thử một đơn thuốc, chỉ cần phu nhân từ từ điều dưỡng, biết đâu sau này lại có thai, chỉ có điều hi vọng không phải là lớn lắm.

Phong Lưu đưa đơn thuốc cho thái y xem không phải để nhờ ông ta chữa chứng vô sinh cho Thanh Hề, chỉ vì nàng thường xuyên kêu đau bụng nên hấn sợ bát thuốc đó đã làm hại đến cơ thể nàng, muốn nhờ thái y xem có thể chữa được chứng đau bụng này không.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt đã đến ngày thành thân của Mi Thư Nhi, con gái của vợ chồng tam gia.

Sáng sớm, Phong Lưu vỗ vào cặp mộng càng ngày càng nờ nang của Thanh Hề.

"Đừng làm ồn, để thiếp ngủ thêm một lúc nữa, một tuần trà, chỉ một tuần trà thôi." Thanh Hề làu bàu trở mình, quay mặt về phía Phong Lưu.

"Hôm nay là ngày Mi Thư Nhi về nhà lại mặt, chẳng phải tối hôm qua nàng dặn đi dặn lại ta rằng sáng sớm thì gọi nàng dậy sao?" Phong Lưu nghĩ bụng, nha đầu này cũng biết tậ ngủ nướng của mình càng ngày càng trầm trọng nên mới dặn hấn gọi nàng dậy.

"Vậy thì nửa tuần trà, nửa tuần trà thôi." Thanh Hề cũng đã nhớ ra hôm nay là ngày gì, nhưng tậ ngủ nướng thì không thể sửa ngay trong một sớm một chiều.

Phong Lưu nheo mắt nhìn cảnh xuân bày ra trước mắt, đưa tay ra xoa nắn, Thanh Hề khẽ kêu một tiếng, lùi lại, xoay người đi nhưng vẫn không chịu mở mắt "Đừng quậy rầy mà, nửa tuần trà, nửa tuần trà thôi."

Phong Lưu thấy nàng ngoan cố liền quăng ngay chiếc áo đang định mặc, chui vào trong chăn, ôm eo Thanh Hề từ phía sau, bàn tay đưa ra phía trước tìm kiếm.

Thanh Hề giật mình, vặn hông, co chân lên, trốn ra xa, ngay lập tức tình như sáo. "Không được, đang mùa hè mà." Đêm qua, nàng cũng từ chối Phong Lưu bằng lí do đó. Nàng tự thấy mình đã ngần này tuổi rồi mà trên cổ trên tay còn chi chít dấu hôn thì thật là làm trò cười.

Phong Lưu đè lên người Thanh Hề, nói với vẻ bất mãn: "Hôm kia, hôm kia, nàng đều lấy lí do Mi Thư Nhi sắp về nhà để "cám vận" ta, ta đã nhân nhịn, hôm nay tự nàng ngủ nướng dậy muộn, lại còn không cho ta đòi bồi thường ư?"

Thanh Hề âm thầm oán trách, nàng nghỉ ngơi dưỡng sức hai ngày, thế mà lại thành ra nợ hấn.

Thực ra, mấy năm nay, Thanh Hề rất chịu khó uống thuốc tẩm bổ, đều là các loại thuốc bổ khí huyết, khiến da dẻ ngày càng nõn nà, mịn màng như sứ, so với khi mười tám đôi mươi còn đẹp hơn nhiều, khiến người ta nhìn thấy chỉ muốn véo cho một cái.

Hằng ngày, nàng còn chăm chỉ làm theo phương thuốc mà Đào ma ma cho để bảo dưỡng nơi riêng tư, bây giờ đã ngót nghét ba mươi mà cơ thể nàng vẫn còn mơn mớn như nụ hoa đào e ấp trước gió xuân, khiến Phong Lưu không muốn si mê cũng không được.

Mấy năm nay, Thanh Hề bị Phong Lưu vỗ béo nên càng trở nên đầy đặn, quyến rũ, thời gian luyện quyền của Phong Lưu cũng chuyển từ buổi sáng thành buổi tối để mỗi sáng còn có thời gian quấy rầy nàng.

Thanh Hề bị Phong Lưu kích thích, gò má ửng hồng, nhưng vẫn đẩy hấn ra, nói: "Ai da, không dậy thì muộn bây giờ, Đình Trục ca ca."

Phong Lưu thì thầm câu gì đó vào tai nàng, khiến nàng đỏ mặt ngượng ngùng, cắn môi không nói, nhưng bàn tay kia thực là đáng ghét, khiến người ta hồn phách điên đảo. Thanh Hề chỉ còn cách thẹn thùng, nũng nịu lặp lại câu mà Phong Lưu vừa nói:

“Ca ca tốt sáng nay tha cho thiếp đi, tối nay thiếp xin tùy ca ca xử trí.”

Đến lúc này, Phong Lưu mới buông nàng ra, hôn nhẹ vào môi nàng, nói: “Cho phép nàng ngủ nướng.”

“Đúng là thừa nước đục thả câu.” Thanh Hề bắt bẻ.

Sửa soạn xong xuôi, Thanh Hề cùng Phong Lưu rời khỏi Tứ Tĩnh Cư, đến chỗ thái phu nhân. Vì trời nóng nên hai người thích ở trong vườn.

Trên đường đi, Thanh Hề vẫn chưa nguôi giận, nói: “Đình Trục ca ca, chàng đã ngần này tuổi rồi, cũng nên chú ý giữ gìn sức khỏe, sao nhiệt tình như hồi mười tám đôi mươi được. Thiếp đã hỏi nhỏ Đỗ tử tử rồi, tử ấy nói tam gia rất chú ý giữ sức, mỗi tháng số lần hai người họ gần gũi chỉ đếm trên năm đầu ngón tay.”

Phong Lưu nghe xong, liền kéo nàng vào bụi hoa ven đường, ép Thanh Hề dựa vào một tảng đá cao bằng đầu người, nói: “Nàng đang chê ta già đấy ư?” Dứt lời, hấn ghé sát vào người nàng.

Thanh Hề cuống quýt thanh minh: “Thiếp đâu có ý đó, chỉ vì chàng nhiệt tình quá mức. Mau buông thiếp ra, nếu bị người khác nhìn thấy thì thiếp còn mặt mũi nào quản lí cái phủ này nữa.” Từ sau vụ Thương Nhược Lan, Thanh Hề không lười biếng nữa, bắt đầu quản lí nhà cửa, ngày nào cũng xem sổ sách, phân công công việc, hàng trăm công việc không tên, vậy mà nàng vẫn làm đâu ra đấy, khiến thái phu nhân phải nhìn nàng bằng con mắt khác xưa, nói là trước đây đã xem thường nàng. Được khen, Thanh Hề như mở cơ trong bụng, lại càng tự giác chăm chỉ, quản lí nhà cửa ngày càng giỏi giang.

“Nếu hôm nay Mi Thư Nhi không về lại mặt, để xem ta xử lí nàng thế nào.” Phong Lưu cuối cùng cũng buông tha Thanh Hề, nhưng trước đó vẫn không quên giở trò quấy rối.

Lúc đến được chỗ thái phu nhân thì cũng đã muộn.

Đầu giờ Tỵ, xe ngựa của Mi Thư Nhi và chồng tiến vào phủ.

Mi Thư Nhi thỉnh an thái phu nhân trước sau đó chào hỏi các vị chú bác, cô dì.

Sau khi Mi Thư Nhi chào hỏi xong, đến lượt chồng là Lý Triệt. Lý Triệt nhìn Thanh Hề, mở miệng mấy lần mà vẫn không biết phải xưng hô thế nào, liền ghét sát tai Mi Thư Nhi, hỏi: "Người nay đúng là đại bá nương của nàng ư?" Tề Quốc công chỉ có một vị phu nhân, Lý Triệt đương nhiên biết chuyện này, chỉ có điều người phụ nữ trước mặt y lại chẳng có vẻ gì là giống một vị phu nhân quốc công cả. Thứ nhất, tuổi tác quá nhỏ, cùng lắm cũng chỉ hơn Mi Thư Nhi ba, bốn tuổi là cùng, hơn nữa lại trẻ trung mơn mớm như vậy, nếu không nhờ khí chất tôn quý toát ra từ người nàng thì Lý Triệt thực sự nghĩ rằng đây là người thiếp trẻ mà Tề Quốc công mới lấy về.

Mi Thư Nhi khẽ cười. "Tất nhiên là đúng rồi."

Đến lúc này, Lý Triệt mới bắt chước Mi Thư Nhi, chào một tiếng: "Đại bá nương."

Buổi trưa, trong phủ bày tiệc, mời cả gánh hát đến góp vui nữ quyền ngồi riêng một bên cho thoải mái. Ăn tiệc xong, Phong Lưu đến tìm Thanh Hề, định bụng về Lan Huân Viện thay áo mới, quần áo đang mặc đầy mùi rượu khiến hần không chịu nổi.

Nào ngờ sau khi nghe ngóng, hần mới biết Thanh Hề đã ăn xong từ lâu, nói là về ngủ bù.

Hần lắc đầu ngán ngâm, đi về Lan Huân Viện, quả nhiên vừa vào phòng đã thấy Thanh Hề nằm ngủ trên giường, say sưa trong cõi mộng.

"Sao cả ngày cứ ngủ li bì thế dạo này có thấy phu nhân kêu khó chịu chỗ nào không?" Phong Lưu hỏi con hầu đang quạt đuôi muỗi cho Thanh Hề là Diêu Đào.

Diêu Đào lắc đầu, đáp "Không thấy phu nhân nói khó chịu chỗ nào cả, chỉ là trưa nay ăn ít hơn nửa bát cơm, có lẽ là vì đông người ồn ào."

Đến lúc này, Phong Lưu mới yên tâm đi tắm, thay quần áo mới. Lúc bước ra, hắn lấy cây quạt khỏi tay Diêu Đào, nói: "Người lui xuống đi, nếu ta không gọi thì không được vào."

Dứt lời, Phong Lưu liền trèo lên giường, nghiêng người dựa vào thành giường, phe phẩy quạt cho Thanh Hề một lúc sau hai mí mắt hắn cũng nặng trĩu.

Đến khi Thanh Hề ngủ dậy thì Phong Lưu đã đi từ lâu rồi.

Đến tối, hai người lại nắm tay nhau về Tứ Tĩnh Cư. Như thường lệ, Thanh Hề lại lấy sổ sách ra xem, không thèm để ý đến những ám hiệu của Phong Lưu.

Một lúc sau, Phong Lưu thực sự không chờ được nữa, bèn lên tiếng: "Sổ sách gì mà muộn thế này còn chưa xem xong, để hôm khác xem không được à?"

"Dù chỉ là khoản tiền nhỏ thì cũng phải kiểm tra kỹ càng, chẳng phải Đình Trục ca ca vẫn nói chỉ một chi tiết nhỏ cũng nhìn ra vấn đề sao, đương nhiên là thiếp phải cẩn thận rồi. Hơn nữa, chẳng phải chàng cũng nói việc hôm nay chớ để ngày mai là gì, nếu không đợi được thì chàng đi ngủ trước đi." Thanh Hề làm bộ quyết thức thâu đêm lao động hăng say.

Phong Lưu tức giận giật cuốn sổ trong tay nàng, bế nàng đặt lên đùi mình, nói: "Để ta xem cùng nàng."

Thanh Hề mún cười gian xảo. Phong Lưu suốt ngày bắt nạt nàng, ai bảo hắn thường nói với nàng "việc hôm nay chớ để ngày mai", mỗi lần Thanh Hề mệt mỗi xin khát, hắn lại lấy câu này ra chặn họng nàng, hôm nay nàng cho hắn gậy ông lại đập lưng ông.

Phong Lưu chỉ xem qua loa một lượt đã có thể chỉ cho Thanh Hề những điểm mấu chốt trong cuốn sổ. Bình thường, phải mất ít nhất một khắc Thanh Hề mới xem xong một cuốn sổ, vậy mà hắn chỉ đúng thời gian một chén trà đã xem xong, lại còn phân tích đâu ra đấy nữa.

"Oa... vậy là xem xong rồi, vẫn là Đình Trục ca ca lợi hại." Thanh Hề nhìn Phong Lưu.

Phong Lưu vỗ mông Thanh Hề, nói: "Lẻo mép vừa thôi, nàg chỉ giỏi lợi dụng ta xem sổ sách hộ nàg, thật chẳng ra làm sao cả."

"Biết nhiều thì phải làm nhiều thôi." Thanh Hề không thêm ngụ ý biện, nàg lợi dụng Phong Lưu thì đã làm sao chứ.

Phong Lưu ném cuốn sổ sang bàn bên cạnh, vội vàng đè Thanh Hề xuống, cắn vào thùy tai nàg, nói gì đó, chỉ nghe loáng thoáng mấy chữ "thư phòng", "hôm kia", "nhanh".

Thanh Hề vắn vẹo người, nói: "Không thêm, cái ghế trong thư phòng của chàng suýt nữa làm thiếp trẹo cả lưng." Thanh Hề lườm Phong Lưu với vẻ bất mãn, hắc thì vui vẻ sung sướng rồi, chỉ khô cho nàg đến hôm sau vẫn không đi đứng được thẳng lưng.

Phong Lưu lại dõ ngon dõ ngọt Thanh Hề. Nhưng nàg nhất quyết không chịu để hắc lừa gạt nữa. Người này chỉ giỏi dỗ dành nàg để đạt được mục đích, sau đó thì lại không tiếc lời giáo huấn nàg. Thanh Hề vừa gạt tay hắc ra vừa giữ chặt cổ áo, nói: "Lúc trưa chàng vừa mới bắt nạt thiếp rồi còn gì."

Phong Lưu lớn tiếng kêu oan: "Hôm nay á? Đâu có, lúc trưa nàg ngủ say như heo."

Thanh Hề hung hăng lườm Phong Lưu, trưa nay lúc nàg ngủ dậy, thấy vạt áo trước mở toang, yếm bị vén lên tận cổ, dây buộc màu vàng đã bị cởi ra tự bao giờ.

"Chàng còn chối?" Thanh Hề hờn dỗi nói.

"Được, vậy nàg nói xem, nếu ta không thương nàg, kìm cương bên bờ vực thì chiều nay nàg còn đi nổi không, thế mà bây giờ còn lấp liếm. Lúc sáng nàg đã nói gì?" Phong Lưu nói rồi kéo tay Thanh Hề xuống phía dưới.

Thanh Hề chỉ còn cách thở dài, nói: "Thế thì một lần thôi đây."

Dê mặc cả với sói, lúc nào chả bị gặm sạch không còn một mẩu xương. Thật đúng với câu thơ: "Than thở lại thở than, Mộc Lan dẹt bên cửa. Không nghe tiếng thoi đưa, chỉ nghe cô than thở."(*)

(*) Hai câu thơ đầu trong bài Mộc Lan từ, bản dịch của Nam Trân.

Mấy ngày sau đó, chứng buồn ngủ của Thanh Hề càng nghiêm trọng hơn, nhưng nàng chỉ nghĩ là vì ngày hè nóng bức nên không cho Phong Lưu mời thầy thuốc đến khám. Nàng thường xuyên trễ giờ thỉnh an thái phu nhân, thái phu nhân không trách, người khác đương nhiên cũng không dám nói ra nói vào.

Chỉ có điều, thái phu nhân thấy dạo này Thanh Hề thực sự quá tham ngủ, có hôm đang nói chuyện với bà mà nàng cũng gật gà gật gù, khiến bà có chút lo lắng.

Nhưng thấy nàng cầm miếng bánh nướng nhân cam ăn ngon lành, tức là khẩu vị vẫn tốt, thái phu nhân lại yên tâm ít nhiều, chỉ có điều bà vẫn cương quyết mời thầy thuốc đến bắt mạch cho nàng, dù không có bệnh thì kiểm tra sức khỏe cũng tốt.

Thanh Hề chỉ còn cách vâng lời. Ăn cơm xong, nhìn thấy trên bàn bày mấy quả cam xanh, nàng liền cầm một quả lên.

A hoàn Ngọc Linh vội vàng nói: "Phu nhân đừng ăn. Cam này chua ghê cả răng, bày ở đây cốt lấy mùi thơm để sáng khoái tinh thần thôi."

Thanh Hề đưa lên mũi ngửi, nói: "Quả nhiên là sáng khoái tinh thần. Bình thường ta vẫn thích ăn chua, tí tí tốt, bóc cam cho ta ăn thử một miếng thôi, chua quá thì vứt đi cũng chưa muộn."

Ngọc Linh vâng lời, bóc cam rồi đưa cho Thanh Hề một múi. Nhìn nàng bỏ múi cam vào miệng, Ngọc Linh nghe mùi chua mà rùng mình nhắm tịt mắt lại, có vẻ rất ghê sợ.

"Ta thấy ngon mà." Thanh Hề cảm thấy Ngọc Linh đã nói quá lên chứ nàng thì rất thích mùi vị này, loáng cái đã ăn hết cả quả.

Thái phu nhân, Ngọc Linh và Ngọc Lung thấy thế đều tròn mắt há mồm.

Nếu không biết tình trạng của Thanh Hề thì e là thái phu nhân đã hiểu nhầm rồi.

Gần trưa, đại phu tới, bắt mạch qua một lớp khăn lụa. Vẻ mặt ông ta hơi kì quái, rất lâu mà vẫn chưa bắt mạch xong, khiến Thanh Hề và thái phu nhân đều không khỏi thấp thòm. "Có vấn đề gì sao?"

Đại phu lắc đầu, bắt mạch ở tay kia, có vẻ không chắc chắn lắm. Sau đó, ông ta lại nói: "Mời phu nhân bỏ khăn ra, cho phép tôi bắt mạch lại."

Thanh Hề thấy đại phu râu tóc đã điểm bạc thì yên tâm, bỏ khăn lụa ra. Đại phu bắt mạch hết tay trái lại đến tay phải, tổng cộng bốn lần rồi mới nói: "Mạch của phu nhân giống như là có tin vui, nhưng tôi không dám chắc chắn, vẫn nên mời vài vị đại phu khác đến xem lại."

Vị đại phu này là thầy thuốc quen thân của phủ, đương nhiên cũng biết tình trạng của Thanh Hề, hôm nay bắt được hỉ mạch(*), ông ta cũng có chút khó tin.

(*) Là mạch của phụ nữ có thai.

Thái phu nhân nghe thấy vậy thì vui mừng khôn xiết, thưởng phong bao cho đại phu rồi giục người đi mời thái y giỏi nhất về phụ khoa trong cung tới.

Thái y xem mạch xong, cũng nói là có tin mừng.

Thanh Hề mừng đến mức ngây người.

Thái phu nhân càng khỏi cần nói, vội vàng sai người hầu đến nha môn báo tin cho Phong Lưu.

Nửa canh giờ sau, Phong Lưu hớn hử bước vào phòng, vừa vào đã thấy Thanh Hề đang ngồi dựa vào

tràng kỉ, thái phu nhân đang quạt cho nàng, còn Ngọc Linh thì đang bóc

cam.

"Là thật sao?" Phong Lưu vui mừng đến mức tay chân run lấy bầy.

Thanh Hề vừa ngượng ngùng vừa đắc ý gật đầu. Mười năm, họ chờ mong đứa con này đã mười năm rồi.

"Ta..." Phong Lưu vui đến mức tay chân lóng ngóng, chân nọ vấp vào chân kia, đến nói cũng không rõ ràng. Đây là lần đầu tiên Thanh Hề thấy hắn có bộ dạng luông cuông như vậy, liền phì cười, mắng: "Đồ ngốc!"

Phong Lưu đến bên Thanh Hề, nói: "Ta còn không phải là tên ngốc ư, rõ ràng thế này mà không nhận ra." Rồi hắn hạ thấp giọng, "thảo nàng hôm qua ta sờ bụng nàng thấy béo ra."

Thanh Hề nhéo tay Phong Lưu, mắng: "Nói linh tinh, ai béo bụng!"

Thái phu nhân còn vui hơn cả hai vợ chồng, tất bật phân công người hầu: "Đến tất cả chùa miếu trong thành quyên tiền giọt dầu để cảm tạ Bồ Tát, Phật Tổ phù hộ, sau đó đến chùa Thiên Ninh, chùa Bảo Quốc thắp cho cháu ta một ngọn đèn trường thọ. Đúng rồi, ngày mai mở kho gạo phát chẩn cho dân nghèo, rải tiền bình an ba ngày."

"Mẹ làm thế hơi quá rồi." Thanh Hề vội nói.

"Đúng, đúng, ta vui đến mức hồ đồ rồi, thôi chờ cháu ta ra đời rồi hẵng tính," thái phu nhân nói. Làm như vậy chẳng khác nào tổn hại phúc đức của đứa trẻ vẫn chưa chào đời.

"Cũng phải báo tin mừng cho nương nương trong cung." Phong Lưu lại nói.

Nương nương chính là Minh Ngọc Nhi vừa mới được phong làm hoàng hậu, là mẹ của hai vị hoàng tử.

"Đúng đấy, ngày mai ta sẽ đích thân đi." Thái phu nhân vui mừng không kiềm chế nổi.

Minh Ngọc Nhi biết tin, liền ban thưởng hàng rương quà lớn quà nhỏ. Trước đây cô ấy được Thanh Hề giúp đỡ, đến khi phú quý không quên ân nhân. Hai người vẫn rất thân thiết, tháng nào Thanh Hề cũng vào cung trò chuyện với cô ấy.

Biết tin Thanh Hề có thai, Minh Ngọc Nhi còn nói bất luận sinh con trai hay con gái, cô ấy đều thỉnh Hoàng thượng đặt tên cho đứa bé, đây quả thực là một vinh hạnh to lớn.

Từ khi Thanh Hề có thai, thái phu nhân đích thân chăm lo việc ăn uống của nàng, lúc ăn cơm thì lại có Phong Lưu giám sát.

Hôm đó, ăn cơm ở chỗ thái phu nhân, Thanh Hề thấy nhạt miệng, kêu gào đòi ăn cam. Phong Lưu thấy nàng không chịu ăn cơm, chỉ đòi ăn chua, sợ nàng bị đau dạ dày, liền dỗ dành: "Ăn bát cháo trước đã rồi lát nữa ta bóc cam, tự tay bóc cho nàng được không?"

"Không, thiếp không thích ăn cháo."

Mặc cho Phong Lưu khuyên gầy cả lưỡi, Thanh Hề nặng nặc không nghe, khiến Phong Lưu tức điên gười đập bàn quát: "Rốt cuộc thì nàng có ăn không?"

"Thiếp không ăn đấy thì sao? Không ăn là không ăn!"

Bây giờ, trời cao đất rộng, bà bầu to nhất, Thanh Hề vênh mặt lườm Phong Lưu, cũng ra vẻ đập bàn, nói: "Thiếp không ăn đấy, chàng làm gì được thiếp?" Cầm thượng phương bảo kiếm trong tay, không ra oai thì đúng là có lỗi với những tháng ngày chịu áp lực trước đây, Thanh Hề đương nhiên phải "báo thù".

Phong Lưu tức muốn hộc máu, nín nhịn hồi lâu, cuối cùng nói: "Nàng không ăn, sau này sinh con ra, là gái thì ta sẽ gả cho một người chồng mặt rỗ, là trai thì ngày nào ta cũng bắt chếp phạt."

Thái phu nhân ngồi một bên cười rũ rượi. Vụ cãi vã này về sau trở thành chuyện cười lưu truyền khắp phủ.

Bảy, tám tháng trôi qua, Thanh Hề lúc này đã chửa vượt mặt, đi không

nhìn thấy chân, thế mà buổi tối nằm trên giường vẫn không an phận, giơ chân cọ vào người Phong Lưu, lại còn liếc mắt đưa tình, bầu ngực căng tròn phập phồng càng trở nên hấp dẫn.

"Không được đùa nghịch!" Phong Lưu kéo chăn đắp lên người Thanh Hề, mắt không thấy thì tâm không phiền.

Thanh Hề ở dưới chân vẫn đá vào chân Phong Lưu.

"Không được làm loạn, xem sau này ta xử lí nàng thế nào!" Phong Lưu đặt cuốn sách trên tay xuống, vỗ mạnh một cái vào mông Thanh Hề.

Cái vỗ mông này đã làm hỏng chuyện.

Thanh Hề tái mặt, hai tay ôm bụng, gọi: "Đình Trục ca ca..."

Phong Lưu thấy mặt nàng trắng bệch, cũng bị dọa theo, nói: "Thanh Hề, đừng làm trò, chuyện này không đùa được đâu."

Thanh Hề đau đến phát khóc, nói: "Thiếp không ổn rồi, thiếp không ổn rồi. Đình Trục ca ca, liệu có phải thiếp sắp sinh..."

Nói rồi, nàng hét toáng lên, dọa Phong Lưu sợ quá ngã khỏi giường. Hắn cuống cuống mặc quần áo, sai Diêu Đào lúc này cũng vừa chạy tới: "Mau, mau đi gọi bà đỡ, bảo phu nhân sắp sinh rồi."

May mà ba tháng trước, thái phu nhân đã mời bà đỡ đến ở ngay trong phủ, ngoài ra phòng sinh, dụng cụ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, tuy lúc đầu có phần hỗn loạn nhưng rất nhanh rồi đầu cũng vào đấy.

Thái phu nhân cũng vội vàng mặc quần áo chạy tới, hỏi: "Sao thế, chẳng phải sáng nay mới khám, nói còn một tuần nữa mới sinh sao?"

Phong Lưu không có kinh nghiệm trong chuyện này, ấp a ấp úng nói: "Con mới đánh Thanh Hề một cái, thế mà..."

Thái phu nhân tức giận đánh tới tấp vào người Phong Lưu mắng: "Sao dám động tay động chân với con bé, nó đang mang thai, thế mà ngươi lại..."

"Con cũng không cố ý, con..." Phong Lưu mặt đỏ như gấc chín, không sao mở miệng giải thích với thái phu nhân rằng hắn và Thanh Hề chẳng qua chỉ là đùa nghịch, bồi dưỡng tình cảm mà thôi.

Thanh Hề sinh con vô cùng thuận lợi, không lâu sau đã nghe thấy tiếng trẻ con khóc vang dội, ai cũng đùa bảo đứa bé này bị cha đánh phải chui ra khỏi bụng mẹ.

Lần mang thai này của Thanh Hề, Phong Lưu làm ra không biết bao nhiêu trò cười, kể không hết được.

Sau cùng thì "Gió xuân thơm ngát mơn man thổi, liễu mờ hoa tỏ lại có làng".(*)

(*) Nguyên văn Hán Việt: "Kim phong tương liễu ngọc lộ thụ, liễu ám hoa minh hựu nhất làng." Vế sau trích từ câu "Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn" trong bài Du Sơn Tây thôn của nhà thơ Lục Du thời Tống, Trung Quốc. Ý nghĩa: Đi qua non nước trùng điệp, nhìn thấy phía trước có thôn làng, hàm ý trải qua hết những khó khăn, sẽ đến tháng ngày hạnh phúc.

HẾT

LINK Truyện:

Đôi nhận quay về

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/doi-nhan-quay-ve-3715698.html>

LINK Chương này:

Chương 67

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/doi-nhan-quay-ve-3715698/chuong-67.html>